

Els Pets, senzillament

Cinc anys són molts anys, però l'espera ha valgut la pena. Els Pets tenen material nou i divendres el van començar a enllustrar sobre els escenaris. La sala La Mirona de Salt va ser el lloc triat per treure's la por escènica i preestrenar el seu nou disc: Som. En una altra època haurien començat l'espectacle amb Vine a la festa, però passen els anys i ja no són aquells descarats de Constantí que dedicaven cançons als profilàctics. Aquell Gavaldà que intentava dissimular la caiguda del cabell pintant-se'ls de color groc, ara no se n'amaga del pas del temps. Tot el contrari, se n'aprofita. Cançons madures, desacomplexades, que fan dels treballs d'Els Pets unes obres d'extraordinària bellesa. Som és l'últim d'aquest seguit de discos essencials, que van néixer tímidament amb Respira, i ja de manera descarada a Agost i Com anar al cel i tornar. Divendres a Salt, la banda va arrancar precisament amb la melangia d'Agost, segurament "per treure'ns les presses i recuperar la tendresa del món, que ens fa recordar la bellesa del temps que passa a poc a poc", que diu la cançó. Amb Wittgenstein va començar el repàs a l'univers de Som. De la dolçor de La vida és molt avorrida sense el teu cos a la clàssica, rabiosa i desesperant La vida és bonica, però complicada del Sol, probablement un dels millors discos de la banda. El nou arriba amb prou feines als 40 minuts, tot i que té 13 cançons. Cançons amb naturalitat, sense morralla, sense focs artificials ni tornades eternes. Es nota que Els Pets han estat en bones mans amb el productor Joan Pons d'El Petit de Cal Eril. Amb aquesta premissa, de la senzillesa, van sonar a La Mirona Mil hiverns, Corvus, No vull que t'agradi aquesta cançó –de la qual divendres van estrenar el videoclip– i Setembre. Entre bromes sobre l'"estil madur" dels seus temes, sonava l'Àrea petita, la cançó que va donar títol al darrer treball publicat el 2013, i El que val la pena de veritat, que tanca l'anterior, el Fràgil. Del Som en van acabar sonant L'exèrcit que vindrà, De tant en tant, Llavis nous i Prendre mal, una cançó críptica on el protagonista es posa a la pell d'un torturador: "Com pot estomacar padrines i tenir la consciència tranquil·la?", es preguntava Gavaldà en referència a la violència policial del referèndum de l'1 d'octubre. Els Pets van acabar tocant el cel amb Jo vull ser rei, un crit de revolta que aviat tindrà 25 anys, però que està de rabiosa actualitat.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 17-12-2018, Pàgina 39

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1521184-els-pets-senzillament.html>